

HOG

M A G A Z I N E

Opklaringen

22

hoge
druk
gebied.

GOES
ON
AND
ON

INHOUD

VOORBIJTREKKENDE TROEP

Ran sel

Ran sel

Ran sel

Ran - sel

Ran - sel

Ran - sel

Ran - sel

Ran - sel

BLik - ken - trOmmel

BLik - ken - trOmmel

Blikken TRommel

RANSEL

BLikken trommel

BLikken trommel

BLikken trommel

RANSEL

Blikken trommel

Blikken trommel

Blikken trommel

RANSEL

Blikken trommel

Blikken trommel

Ransel

Blikken trommel

Ransel

Blikken trommel

RAN

RUI SCHEN

Rui schen

Rui schen

Rui schen

Ruischen

Ruisch..

Rui...

ru...

ru...

r..

r.

THE WAY WE LOOK TO A DISTANT CONSTELLATION THAT'S DYING IN A CORNER OF THE SKY

The Boy In The Bubble, Graceland, Paul Simon

M5

Onderhuids

aangetrokken door mannen
op de huid gezeten strak
in een skinny korset (wit

staat je niet geweldig trekt
bloed uit je weg
maakt hijgen kortademig)

rimpelt als gegoten bloot
wat onderhuids dekking zoekt:
die ingewikkelde spanning

Mijt van Muiden

I. Zinloos
Deze tekst is zinloos,
U had dit net zo goed niet hoeven lezen

II. Nog zinlozer
Nadat hij de lege pagina gelezen had
Kwam hij tot de conclusie
Dat er niets stond

III. Onmogelijkheid
Dyslectisch zijn en het niet kunnen
spellen...

IV. Verspreking I
Iemand dood maken met een blijde mus...

V. Spellingscontrole
Als puntje bij paaltje komt, heb je de
letter i

VI. Analfabetische volgorde
De auteur had er flink de P in doordat hij
bij zijn volgende Z met plan B, plan A
om zeep had geholpen...

VII. Artis a la Cees Buddingh
En dan hier dames en heren, links van U
het groot aquarium met zowel de
kant-noch-walvis en de op-iedere-pot-past-
een-dekseltje-vis en dan rechts van U het
liever-lui-dan-moe-paard naast het
slaat-als-een-tang-op-een-varken-verblijf...

VIII. Uitwisseling
Als ik jou iets te zeggen heb , heb ik mijn
woorden, schat!

IX. Verspreking II
een bol over je aai kan je krijgen!

X. Optelsom
De vier elfen namen alle 44 kabouters in
acht

XI. Onbenullig en toch veelzeggend
Het is wat hè.... maar wát dan?

XII. Centraal Schriftelijk Eindexamen
Nadat de gymnasiast zijn diploma behaald
had was hij aan het eind van zijn Latijn

Kolderieken

TABULA RASA

Tien Heestermans 2025

UIT HET PROJECT VERBROKEN VERBINDINGEN

Arlette Boerlage

IEDERE VOGEL ZINGT ZOALS ...

door Johan Everaers

Du bacon à mon goût, Speck nach meinem Geschmack, bacon to my taste. In drie moderne vreemde talen evenveel en ongeveer dezelfde woorden voor dezelfde inhoud als *spek-je naar mijn bekje*. Dat is niet altijd het geval. Zo wordt *Het regent pijpenstelen* in het Engels *It's raining cats and dogs* en wordt *luchtkastelen bouwen* in het Frans *bâtir des châteaux en Espagne*. Iedereen weet wat er wordt bedoeld met de uitdrukking *Beter één vogel in de hand dan tien in de lucht*. Nadere uitleg overbodig, want die ene heb je en naar die tien andere kun je alleen maar fluiten. Maar in het Duits lijkt er toch meer aan de hand en doet het ertoe over welke vogel het gaat. *Ein Spatz in der Hand ist besser als eine Taube auf dem Dach*. Eén minder hoog aangeslagen mus is in het Duits sowieso beter dan een smakelijke of in ieder geval onbereikbare duif. Met de uitdrukking *leder vogeltje zingt zoals het gebekt is* lijkt de suggestie gewekt dat elke vogel een eigen manier van zingen heeft, hetzelfde geluid laat horen. Maar hier *wringt een schoen*. Afgezien van het feit dat ook in het Duits en het Engels er een schoen niet lekker zit terwijl in het Frans een paard last van een zadel ondervindt, zingen inderdaad niet alle vogels van dezelfde soort precies hetzelfde liedje op precies dezelfde manier. De merel in mijn achtertuin zingt niet precies zoals die ene merel, die uit alle macht probeert om boven het geraas van het verkeer uit te komen in die oude boom in de Westersingel in Rotterdam. Trouwens, hoe zou een jong in het nest binnen een grote kolonie van bijvoorbeeld kokmeeuwen zijn ouders moeten herkennen als die allemaal exact hetzelfde zouden klinken?

Vogels ontleen hun naam aan hun zang of roep (koekoek, wielewaal, grutto), aan hun gedrag (boomkruiper, bijeneter), aan hun uiterlijk (roodborst, roodkopspecht), aan de plaats waar ze voorkomen (torenvalk, steenloper) of aan een combinatie van bijvoorbeeld uiterlijk en gedrag

(roodkeelduiker). Bij geluid hoort niet ieder mens precies hetzelfde. Zo kunnen Nederlanders, Fransen, Duitsers en Engelsen achtereenvolgens gewekt worden met kukeleku, cocorico, kikeriki en cock-adoodle-doo. En het kan nog gekker: chicchirichi, kukuryku, hani-dúdla-dú, quiquiriqui. Ik zag het allemaal op een rij via Google-translate. Ook fonetisch ziet het eruit of de haan steeds anders kraait terwijl het toch echt over hetzelfde geluid gaat. Wie voor het eerst zonder zinsverband het woord cocorico onder ogen krijgt en gevraagd wordt welke vogel dat geluid produceert zal naar mijn inschatting eerder kiezen voor een koerende duif dan voor een haan.

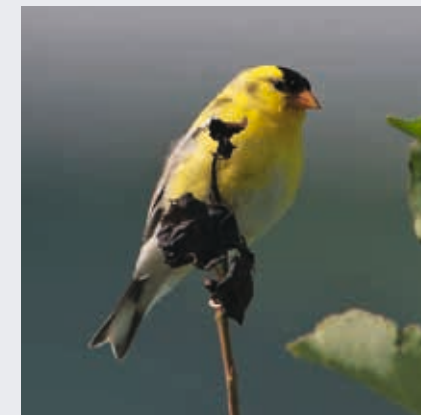
Bij het vertalen van vogelnamen worden regelmatig fouten gemaakt. De vertaling van het wereldberoemde en verfilmde boek *The Goldfinch* van Donna Tartt luidt *Het puttertje*. Op de cover van het boek prijkt dan ook dat vogeltje. De goudvink, die in Engels bullfinch heet, vertoont geen enkele gelijkenis met de putter. Strikt genomen is de American goldfinch in het Nederlands een goudsijs en zijn Latijnse naam luidt *Carduelis tristis*, treursijs dus eigenlijk. Die ziet er heel anders uit dan een putter (*Carduelis carduelis*) die in Amerika European goldfinch heet. Maar het boek gaat wel degelijk over “Het Puttertje”, dat beroemde schilderij van Fabritius,

Een merel is in het Engels een blackbird. In de Amerikaanse ornithologie is onze merel echter een European blackbird aangezien daar verschillende blackbirds voorkomen zoals bijvoorbeeld de common crackle (glanstroepiaal), de rusty blackbird (zwarte troepiaal) en de red-winged blackbird (epaulet-spreeuw). Journalist en auteur Peter Bulthuis koos voor de vertaling van blackbird in het gedicht *Thirteen Ways of Looking at a Blackbird* van Wallace Stevens in tegenstelling tot andere vertalers niet voor merel, maar, mijns inziens

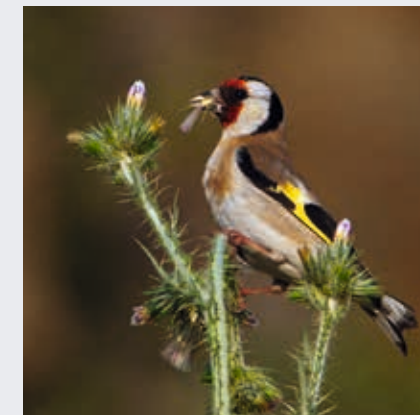
terecht, voor lijster. In oudere vogelboeken wordt de merel ook vaak zwarte lijster genoemd. Een aardig voorbeeld aangaande het verspreidingsgebied van vogels zijn de kittiwakes die Bruce Chatwin in zijn boek *Utz* boven de Donau laat vliegen. Ik las de vertaling en die passage leverde wat wenkbrauwn fronsen op. Drieteenmeeuwen, vogels van rotsen en kliffen, in Praag? Dat zullen wel kokmeeuwen zijn geweest! Nee, toch niet. De vertaler had zich met die drieteenmeeuwen helemaal niet vergist. De auteur zelf laat die kittiwakes (hun naam danken ze in het Engels aan hun roepen in het Nederlands aan hun uiterlijk) daar rondvliegen en hoewel de vertaler misschien net als ik eraar van opkeek, verbeterde hij de waarschijnlijke fout van de auteur niet.

In het overigens voortreffelijke eerste deel van zijn boek *Frankrijk Trilogie* schotelt Bart van Loo de lezer in een hoofdstuk over Alphonse Daudet in de buurt van “son moulin” bij Font-

vieille een wulp voor “die tussen de lavendel ritselt.” De Engelse naam curlew dankt de wulp aan zijn roep, zoals de Franse naam courlis dat ook doet. Maar Daudet bedoelt in zijn *Lettres de mon Moulin* natuurlijk een courlis “de terre”, oftewel een griel. Die griel is wél op zijn plaats op een lavendelveld net als erboven in de Provençaalse schemering rondvliegende nachtzwaluwen. Van Loo laat elders in het boek nachtzwaluwen “gieren”, maar die vogels ratelen, snorren en klokken volgens Petersons vogelgids. Gieren is wat gierzwaluwen doen. Ze hebben er hun naam aan te danken. Tot slot herinner ik in dit verhaal aan een misverstand uit het verleden waarbij kluut werd vertaald uit het dialect. In ABN werd dat kluut. Men had kennelijk niet in de gaten dat de naam van de vogel een onomatopée is. En het klutenpaar dat werd verstoord bij het broeden riep toch echt aanhoudend luid en duidelijk kluut, kluut, kluut, kluut.

Goudsijs (goldfinch)
Foto: Alex Koenders

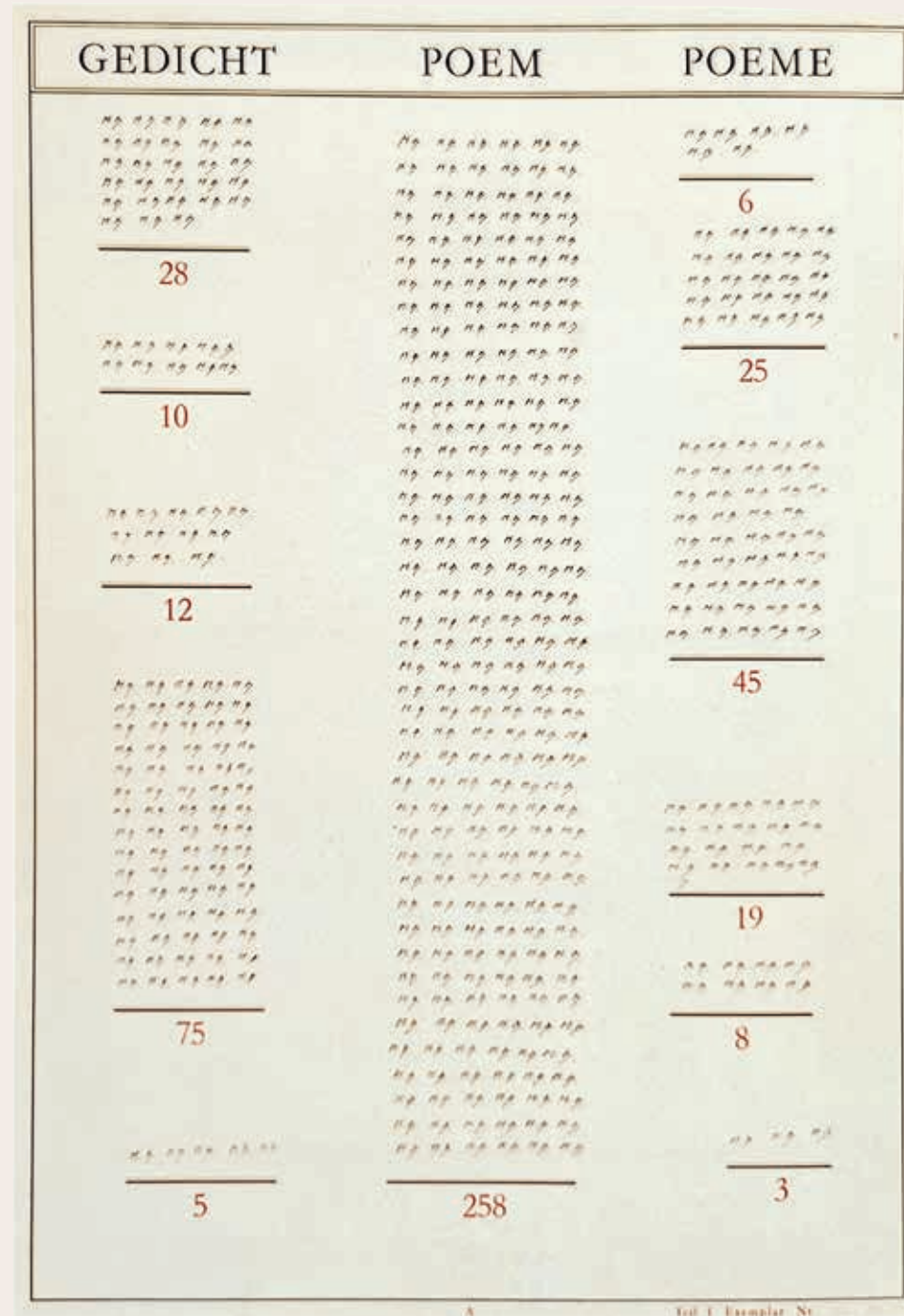
Putter (European goldfinch)
Foto: Alex Koenders

Merel (blackbird)
Foto: Tien Heestermans

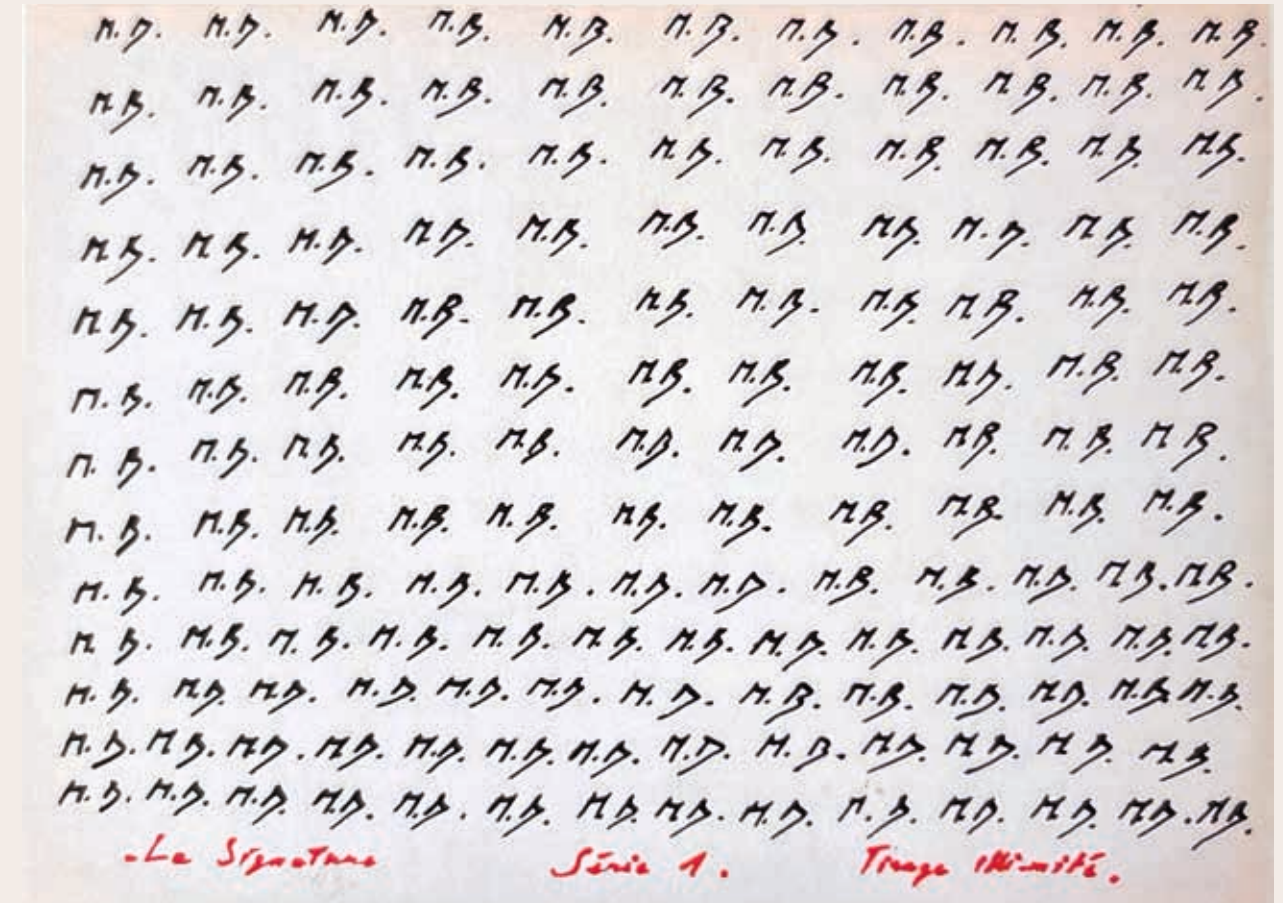
Alphonse Daudet, *Lettres de mon Moulin*, Hetzel, Paris 1869
Bruce Chatwin, *Utz*, Viking Penguin Inc 1988
Bruce Chatwin, *Utz*, Uitgeverij Bert Bakker 1989
Peter Bulthuis, *Dertien manieren om naar een lijster te kijken*, Tortuca nr 1, Rotterdam 1996
Donna Tartt, *The Goldfinch*, Little, Brown and Company, 2013
Bart Van Loo, *De Frankrijk Trilogie*, De Bezige Bij, 2016

W A T

Gedicht/Poem/Poème, 2 kleuren zeefdruk, 97,5 x 67,8 cm, Marcel Broodthaers, Moma New York

I K_{MS} Z A G

Marcel Broodthaers had een uitgesproken, bijna ironische houding tegenover het signeren van kunstwerken. Hij zag de handtekening niet enkel als bewijs van authenticiteit, maar ook als een symbool van de commerciële en institutionele macht van de kunstwereld.

Een paar kernpunten uit zijn visie en uitspraken:

- Hij zei in de jaren zestig dat de signatuur het kunstwerk verandert in een handelsobject. Het is de handtekening die een object naar de status van 'kunst' tilt, niet zozeer het object zelf.
- In interviews en teksten stelde hij dat de handtekening een merk of logo wordt, bijna zoals bij luxeproducten. Daarmee bekritiseerde hij hoe de markt en musea waarde toekennen aan kunst.
- Broodthaers maakte ook werken waarin hij de signatuur als beeld of onderwerp gebruikte – soms overduidelijk en bijna karikuraal, alsof hij wilde zeggen: 'Kijk, dit is waar de waarde echt in zit.'
- Hij schreef bijvoorbeeld eens ironisch: 'Le musée, c'est moi' – een verwijzing naar hoe de kunstenaar door zijn naam en signatuur zelf een soort instituut wordt.

Kortom: Broodthaers onthulde en bekritiseerde met humor dat het signeren van een werk de grens markeert tussen een object en een kunstwerk, en dat dit mechanisme een machts- en marktspeel is.

La Signature Serie 1, 2 kleuren zeefdruk, 54,5 x 63,8 cm, Marcel Broodthaers, Moma New York

Niets nieuws

We gaan naar de nieuwe speeltuin in de Afrikaanderwijk, Toni van vier en ik. Ik kwam hier vroeger al met Max, haar vader. Dat was in de oude speeltuin, die toen nieuw was. Zo gaat dat, de oude speeltuin van Max, toen nieuw, is nu de nieuwe speeltuin van Toni en over een aantal jaren is deze nieuwe speeltuin weer de oude speeltuin, waarna er weer een nieuwe speeltuin zal komen die uiteindelijk ook weer een oude speeltuin zal worden. Waar het uiteindelijk om gaat is dat er gespeeld kan worden, toen en nu en later. En dat is wat Toni gaat doen vanmiddag. Niets nieuws onder de zon.

Toni kan al fietsen en dus fietst Toni blij en trots en ik loop er achteraan. In de speeltuin zet Toni haar fiets tegen een hekje en gaat klimmen, rennen en weer klimmen. En dan schommelen. Ik zoek een plekje met mijn boek.

Dat vind ik in een hoekje van de speeltuin aan een picknicktafel en daar ben ik al gauw verdiept in Oorlog en terpentijn van Stefan Hertmans. Hij schrijft over zijn grootvader, in armoede opgegroeid met een gedroomd leven als kunstenaar voor ogen. Jammer dat daar de eerste wereldoorlog voor komt te liggen. Urbain Martien, zo heet de grootvader van Stefan Hertmans, wordt als jonge jongen de oorlog ingetrokken en ik word het boek ingetrokken naar de loopgraven, de kapotgeschoten lichamen met uitlopende roze blubberende ingewanden en afgerukte en achtergelaten lichaamsdelen. Bloed dat zich vermengt met modder en in al het geweld: angst, honger, kou en eenzaamheid.

Toni roept dat ik moet helpen draaien, tillen, duwen, kijken en meedoen. Dus steeds laat ik mijn boek achter en loop met de horror van de loopgraven in mijn hoofd naar mijn kindje in haar zomerjurkje. De zon schijnt, de kinderen bewegen en schetteren en worden opgenomen in hun eigen spel.

Terug bij mijn boek lees ik over de oorlog, over de jongens, hun hoofden diep in de modder gedrukt om het niet meteen kwijt te raken door een of ander moordend projectiel. Maar ze moeten naar voren om kruipend door de drek alsnog te creperen. Een primitieve oorlog, die gaat over het veroveren van metertjes grond. Vieze, natte en stinkende grond, verzadigd van het bloed van de anderen.

Ik kijk op uit mijn boek en zie dat Toni, nu weer zittend op haar roze fietsje, wordt aangesproken door een strenge speeltuinopzichter. Toni mag niet fietsen, niet in de speeltuin. En Toni is verdrietig en boos en mokt en wil niet van haar fietsje. Ik sla mijn boek dicht en beweeg Toni met de nodige overredingskracht en geduld, dat ik heb als oma, naar buiten de speeltuin waar ze wel mag fietsen. We gaan maar naar huis, het is mooi geweest en thuis valt Toni nog wat nasimmend op de bank in slaap.

Het verhaal over de eerste wereldoorlog is niet nieuw natuurlijk, ook niet de verhalen over de tweede wereldoorlog en over alle oorlogen daarvoor en daarna. Op Wikipedia staat een lijst van vele honderden oorlogen, van de oudheid tot nu. Van heel primitief naar zeer geavanceerd. De nog maar betrekkelijk kort geleden oorlog van Urbain Martien lijkt niet meer te bestaan. Die oorlog ging nog over loopgraven en prikkeldraadversperringen als verdedigingsmiddelen van infanterieaanvallen met mitrailleurs en handgranaten (met een scherfwerking tot vele tientallen meters!). Vandaag lees ik in de kranten over drones en ballistische raketten die doelgericht met niets ontziende precisie en snelheid hele steden in puin leggen. Over aanslagen via mobieltjes, high tech en geavanceerd. Over hybride oorlogsvoering, propaganda, cyberaanvallen en desinformatie, waarbij het niet meer duidelijk is wie de vijand nou eigenlijk is.

onder de zon

Anna Ramsair, september 2025

Van een oude terminologie naar een nieuwe. Maar niets nieuws onder de zon, want nog steeds worden er lichamen aan stukken gescheurd, levens verwoest en dromen aan flarden geschoten. High-tech, knap, snel en groot. Nog steeds worden er nieuwe generaties getraumatiseerd, opgroeiend met oorlogshonger. Toen en nu en later. Niets nieuws onder de zon.

Mijn moeder zei ooit tegen mij over dood geschoten burgers in de tijd van haar oorlog: "die mannen lagen daar dood op straat, met hun wollen sjaal tegen de kou nog om: doe een sjaal om hoor jongen want het is koud buiten."

Gemeen koud.

Het gaat door, het gaat altijd maar door en ik moet denken aan een gedicht van Remco Campert:

Credo

ik geloof in een rivier
die stroomt van zee naar de bergen
ik vraag van poëzie niet meer
dan die rivier in kaart te brengen
ik wil geen water uit de rotsen slaan
maar ik wil water naar de rotsen dragen
droge zwarte rots
wordt blauwe waterrots
maar de kranten willen het anders
willen droog en zwart van koppen staan
werpen dammen op en dwingen
rechtsomkeert

Remco Campert (1929-2022) uit: *Vogels vliegen toch* (1951)

Voorzichtig maak ik Toni wakker, want samen gaan we soep eten.

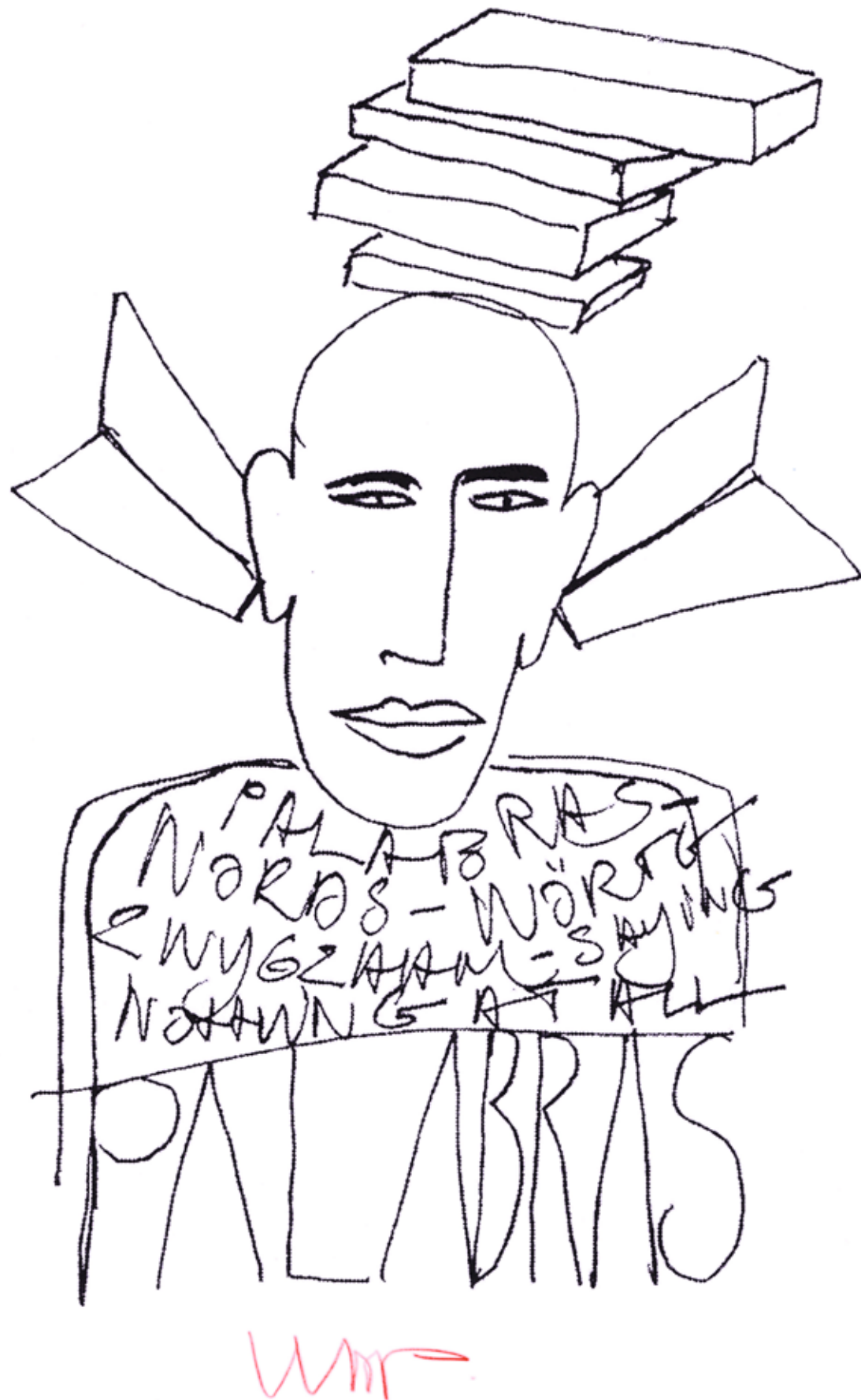
Fallen man, Anna Ramsair 2022, keramiek/steengoed, 22cm

[illegible]

Wat zegt het handschrift over een persoon en op welk papier of vodje papier werden de boodschappen gestructureerd opgeschreven of in krabbels genoteerd?

Catharina van Velden - Den Haag - 06 30340760 - cathveldxs4all.nl

Uit 'een nachtmerrie in een gestreepte pyjama' gedichten en tekeningen, Hans Wap

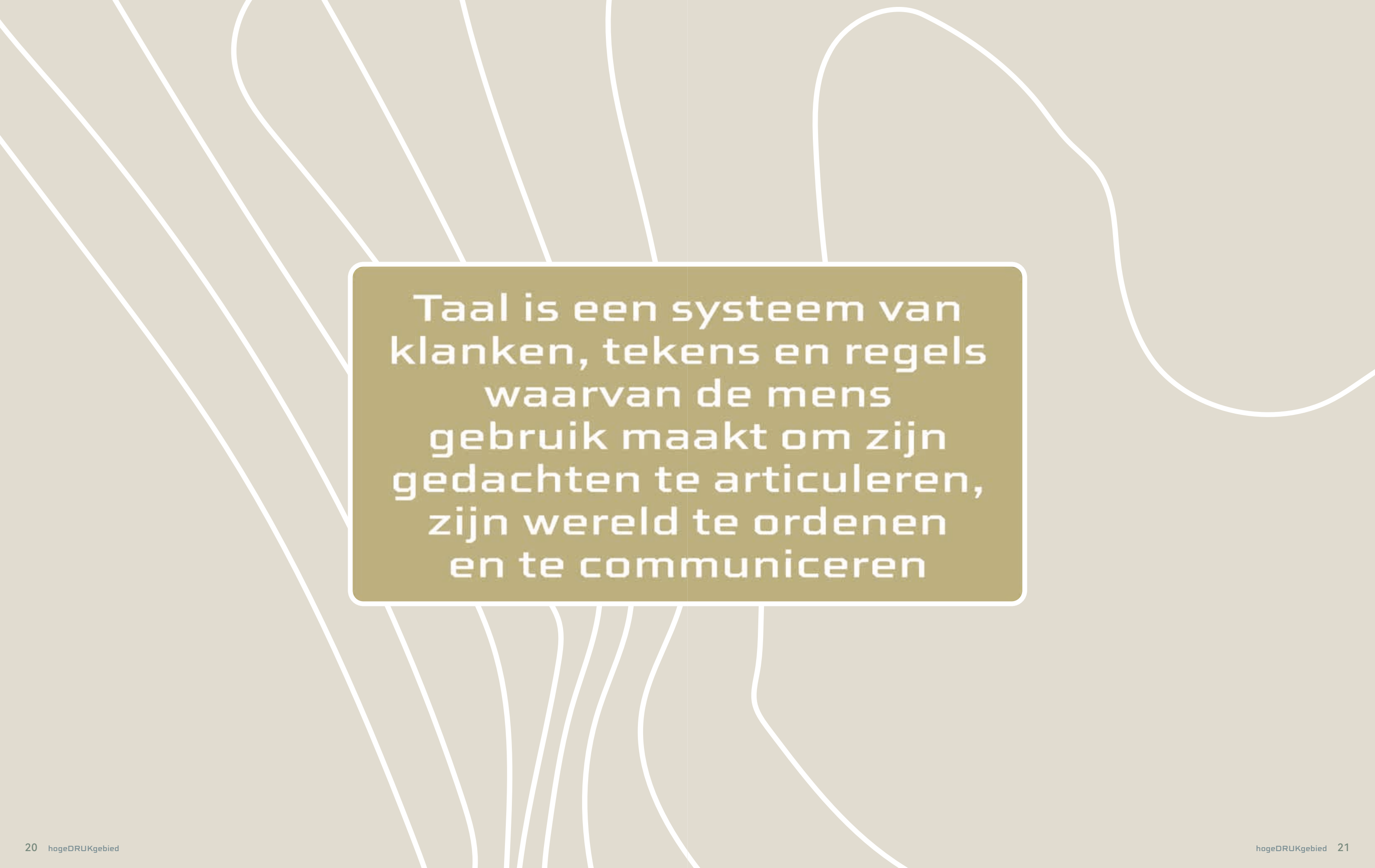

Maaïke van Liempt onderzoekt in haar werk de grens tussen wat zichtbaar is en wat slechts te voelen valt. Ze combineert landschappen, symbolen en schriftvormen tot gelaagde beelden waarin betekenis niet vastligt maar verschuift.

Ze werkt veel met was, een materiaal dat warmte en licht in zich draagt. Was bewaart én transformeert: het fixeert papier, olie en objecten, maar laat ook zien hoe beelden veranderen met tijd, licht en temperatuur. Zo weerspiegelt het de vergankelijkheid van de wereld én van onze waarneming.

In haar gebruik van asemisch schrift – tekens die op taal lijken maar niet leesbaar zijn – legt ze de grenzen van taal bloot. Daarmee nodigt ze de toeschouwer uit om zich over te geven aan het onbekende en te ontdekken dat juist in onzekerheid ook ruimte schuilt voor hoop.

Maaïke van Liempt, 1972 NL/NZ, insta: @semantic_meltdown

Taal is een systeem van
klanken, tekens en regels
waarvan de mens
gebruik maakt om zijn
gedachten te articuleren,
zijn wereld te ordenen
en te communiceren

Grande, de ~~yndig~~ ~~finessen~~ ~~de~~ ~~sind~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~
slingert.

[illegible]

De gondelier stuurt het vaartuig in een der kleine zijkanalen. wederom andere beelden en eens stille, duistere hoeken, vol spookachtige geheimzinnigheid, dan weer smalle bruggen, waarover men gestalten ziet voortglijden, dan weer een prachtig paleis, waarvan de terrassen tot aan het water reiken. Nu klinkt uit een zijkanaal het Smachtende lied van een gondelier. Kortom, tal van indrukken volgen elkaar op en verlevendigen tevens de herinnering aan de avontuurlijke geschiedenis dezer wonderbare stad. We denken aan de nacht van de rijding uit de dogen, dat de pracht en praal Venetië aan haar de gevels wereld verspreidden, aan de schitterende optochten van het witte gas bij een der grootste mogelijke sproochtelijke huwelijken van der Dogen met een prins, maar tevens denken we aan de gruwel der inquisitie, aan de folteringen der politieke gevangenen. Luist waren we onder de „Reng der Reukten“ daar, aan donker get in de muur toont nog heden de weg, die de ter dood verdoemde moesten nemen, welke hier in de duistere diepte van een steeg. Ginds, voor ons, verheft zich het Dogen-paleis, van welks levelingen onder de loden dakken de avonturier Casanova zulk een luxueuze schildering heeft gegeven. Hoevelen zijn daar niet in de verzengende hitte versmacht, die niet, zoals hij, aan hun boeien wisten te ontkomen?

Wij stappen van de Piazzetta af. Voor ons liggen twee eilanden en verscheidene kleine kerken; daarnaast de zee, de wonderschone Adriatische Zee. In de verte zien we een smalle kuststrook. Dat is Lido, de voornaamste badplaats van Italië, die jaarlijks duizenden, zowel Italianen als vreemdelingen, tot zich trekt.

De enige schreden bevinden we ons op het San Marcos plein, in het Noorden en Zuiden begrensd door de zogenaamde „Procurazioni", oorspronkelijk de woonplaatsen der negen procurators, die aan het hoofd van het stadsbestuur stonden. Het zuidelijke paleis dient tegenwoordig tot residentie van der koning, wanneer deze Venetië bezoekt. Het indrukwekkendst is echter de oostelijke zijde van het plein. Hier staat de Marcuskerk, gebouwd in Byzantijnsche stijl, met een heerlijke zijdedom aan mozaïeken, zowel van binnen als van buiten. Men aanschouwt er niet minder dan vijfhonderd marmeren zuilen.

Voor jeannet roll

[illegible]

schrijft jeannet roll
leerlinge uit de tweede klas
in haar opstel over een vis
en verliest elk gevoel voor proporties
wat logisch is
als je zonder het te weten
op zoek bent naar het absolute
het alles overtreffende

de zee
voor kleine meisjes
niet te reduceren
tot blauwe vlekjes op de landkaart
nee van de zee
kan je nooit het einde zien

maar jeannet heeft een vis
van astronomische lengte
die de eindeloze zee overtreft
en bovendien
haar eigen naam draagt

Jacques Schmitz, uit 'De Dood is een mooi onderwerp' 1969

HIJ MARCHEERDE GRAAG DOOR DE
ZUIGENDE MODDER, ALLEEN MAAR OM EEN
STATION TE ZIEN. HET WAS HET
ALLERLAATSTE STATION VAN DE MONARCHIE,
MAAR TOCH: OOK DIT STATION SCHONK HET
GEZICHT OP TWEE GLINSTERENDE RAILS, DIE
ONONDERBROKEN ZICH TOT NAAR HET HART
VAN HET RIJK VOORTZETTEN. OOK DIT
STATION HAD SIGNALEN, DIE GLASHELDER EN
VROLIJK KONDEN KLINKEN EN EEN
ONOPHOUDELIJK TIKKEND MORSETOESTEL,
WAAR DE SCHONE, CHAOTISCHE STEMMEN
UIT EEN VERRE VERLOREN WERELD VLIJTIG
OP WERDEN NEERGETIKT, ALSOF ZE GESTIKT
WERDEN OP EEN NAARSTIGE NAAIMACHINE.
OOK DIT STATION HAD EEN PORTIER, EN DIE
PORTIER LUIDDE MET EEN DAVERENDE BEL,
EN DIE BEL BETEKENDE VERTREKKEN,
VERTREKKEN, INSTAPPEN!

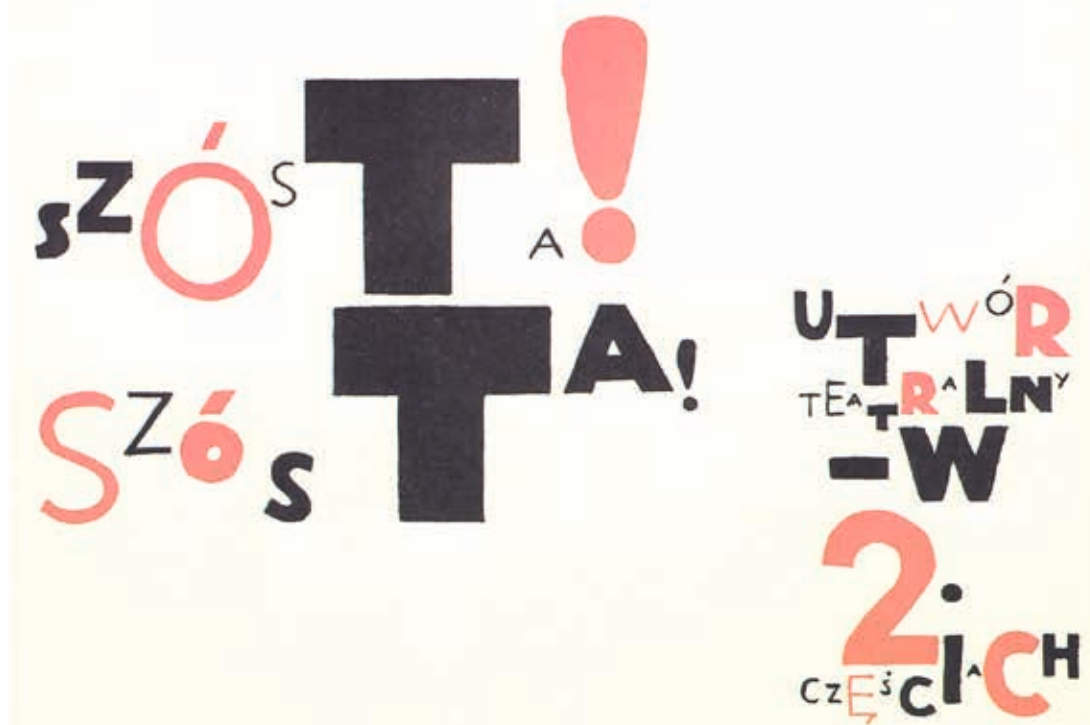

EINDWERKEN - Hasselt, België - Heer Stoute

Tadeusz Peiper, 3 May 1891 – 10 November 1969, vers 1924

Zes! Zes!

Een theaterstuk - In 2 delen

BORING POSTCARDS

Ti Amo - Venetië, Italië, ms

Michelangelo Pistoletto

Ti Amo, olie op canvas, 1966, 49.2 x 55cm. Michelangelo Pistoletto, 1933 Biella Italië

MUZIEK TIPS

Moenie My Hier Vergeet Nie, Dixie

Moenie vir my hier vergeet nie, wat het jy gesê, wat het jy gesê, ek het gesê jy moenie
Moenie vir my alleen agterlaat in hierdie land
Waar hulle nog hekse verbrand nie hierdie aaklige, aaklige land nie

Moenie my hier vergeet nie, o Dixie ek weet nie of jy weet nie sonder jou
Alles wat ek rondom my het my hart met woordeloosheid
En dread al die mense en geboue wat ek rondom my het
Al die jare en die sukkel en die shows wat ek nou nog voor my het
En al die dead-end jobs wat ek agter my het en al die blou blou lug wat ek bo-oor my het
En al die dooie geliefdes wat ek onder my het en veral hierdie leegwordende bed

Jy moenie vir my hier vergeet nie, wat het jy gesê, wat het jy gesê, ek het gesê jy moenie
Moenie vir my alleen agterlaat op hierdie dorp waar ek grootword het nie
Waar niemand meer iets mooi in my sien nie
Waar vreemde waiters my bedien nie

Het laatste deel van 26 juli 1949 eindigt in september 1962, het jaar waarin ik de lagere school verliet en me opmaakte om naar het Johan de Witt Lyceum te gaan. Het is nu echter 2025; hoe zit dat dan?

Memoires Michiel Brink

In mijn nieuwe atelier viel mijn oog op een paneel in een hoekje, een nis eigenlijk. Het was geen paneel het was een deur. Gek dat het me niet eerder was opgevallen.

Hij klemde maar er zat beweging in en na enig sjoorren stond ik onverwacht in een stoffige kamer met diffuus licht dat door het vervuilde raam naar binnen aarzelde. Er stond een zeer groot bureau dat grotendeels aan het gezicht was onttrokken door enorme stapels mappen, die bijna tot het plafond reikten. Ik ademde een stofwolk in en stond daar te hoesten of mijn leven er vanaf hing. ‘Gadverredamme, wat een klerezooi’ mompelde ik, terwijl ik toch ging zitten in de met ragen beklede bureaustoel; want nieuwsgierig was ik wèl. De eerste de beste map was donkerblauw. Ik vouwde hem open en trok er een smoezelig en volkomen onleesbaar blad uit van een soort tijdschrift.

Marktblad Overschie

De deur van de kelder vloog open en twee mannen in pak met eens witte overhemden aan kwamen juichend uit de kelder onder het roepen van ‘Kijk eens, het is toch mooi gelukt’ Peter, de jongste zwaaide met het vod dat ik zojuist uit de map had gehaald. Hun kleding was geheel bevlekt met zwarte drukinkt, evenals hun handen en gezichten.

‘En.....? Hoe vind je het?!’
‘Jaaaa.....je hebt wel een afdruk, maar het is nog niet helemaal leesbaar’ zei ik bedachtzaam.
‘Ja, nee, natuurlijk, we moeten nog wat oefenen. Heb je nog tips? ‘Goed letten op de inkt-water verhouding die is nog niet helemaal goed afgesteld’ Ze knikten synchroon, zoals ze heel veel synchroon deden, maar ze snapten er niets van, en erger nog, het interesseerde ze helemaal niks: ze hadden nu een voorpagina van het Marktblad Overschie zelf gedrukt.

De heren lieten zich in een roes van de trap af vallen naar de kelder om nu het hele blad te drukken. Ik liet me in de bureaustoel zakken en hoorde op de achtergrond de echtgenotes van de loze drukkertjes zure en bittere woorden uitbraken waarin bij de een ergernis en bij de ander onverschilligheid doorklonk. Met een zucht pakte ik een donkerblauwe map waarin ik drukproeven en modellen verzamelde.

Het vod legde ik behoedzaam tussen twee stukken krantenpapier bovenop de stapel en sloot de map. Op de kaft stond:

Zakelijk Service Centrum
Marktblad Overschie.

Het Zakelijk Service Centrum

De drummer van onze band Aardappeleters, Onno, werkte als DTP er voor De Advertentiekrant. Hij had me de tip gegeven voor een baantje bij een uitgever. Ik had mijn opleiding en stage afgerond, onderdeel van een herscholingsproject voor kunstenaars die door het afschaffen van de Beeldende Kunstenaars Regeling (BKR) zonder inkomen waren geraakt. Ik las het adres in mijn agenda waar ik naar toe moest. Dit was op de Heemraadsingel, waar statige panden een fraaie gevelrij vormden. Ah, daar was 269. Ik klom een trap op naar de monumentale deur en belde aan.

–Goedemiddag ik zoek het Zakelijk Service Centrum...
Nee, dat is hier niet ; dit is het Leger des Heils. Een te denken gevend voorteken?

O, stom, ik had gebeld bij 269 maar moest zijn bij 296, dus liep ik om de singel naar de overkant naar mogelijk nòg statiger panden. Ik liep de stenen trap naar de grote brede voordeur die al heel snel openzwaaide. Ik stelde me voor maar kreeg geen tijd om uit te praten want De twee mannen tegenover me stonden al in de starthouding om de prachtige brede trap op te lopen die aan het einde van de hal verrees en die naar de eerste etage leidde.

We gingen naar boven. De mannen liepen niet maar renden naar boven, ondertussen hijgend:
„Welkom, fijn dat je er bent”
–‘...bent’ vulde de ander aan.
Daarna spraken ze om beurten een deel van een zin hetgeen toch leidde tot een vloeiend geheel.
‘We hebben een nieuw concept’
‘een geweldig concept’ ‘en daar hebben we een goede vormgever voor nodig’ –‘...ja nodig’
„Maar kom verder...”

‘Pak een stoel en ga zitten....’ ‘Dan zullen we uitleggen waar het om gaat’ – ‘...om gaat, ja’.

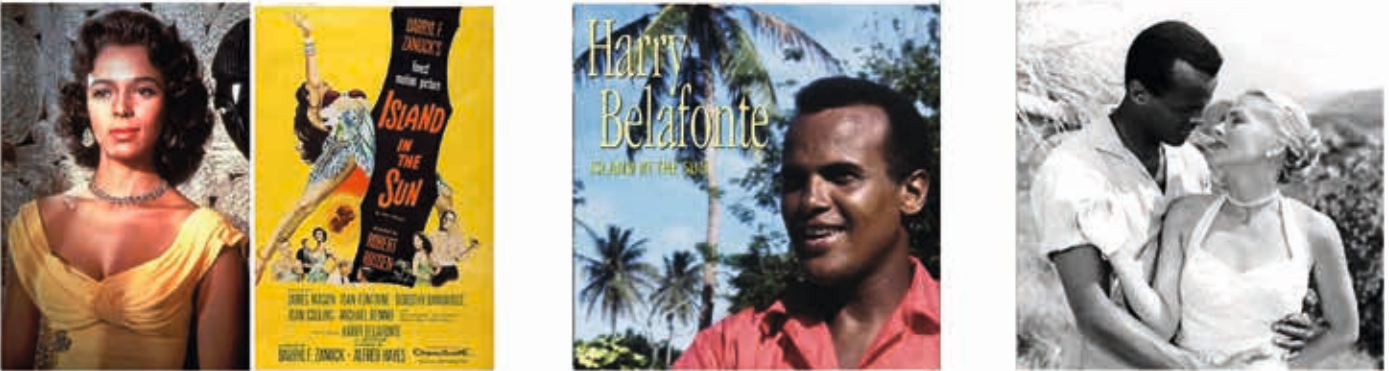
Wordt vervolgd

AUTUMN 2025

LAST SEASON	THIS SEASON		
1	1	'Cast Your Fate To The Wind'- Shelby Flint	1966
2	2	'Sea Shell Rock Me' - Amber	1971
5	3	'Song To The Siren' - Tim Buckley	1967
4	4	'Sailing' - Heather Nova	2022
—	5	'Island In The Sun' - Harry Belafonte	1957
3	6	'Salt Song' - Stanley Turrentine	1976
7	7	'Seagull's Song' - Tim Hollier	1969

"BUBBLING UNDER"
'Sea Breezes' - Roxy Music (1972)
'Sea Of love' - Tom waits (1989)
Join us and send your tips of (well)known or obscure seaman's songs to hogedrukgebied@gmail.com

Zin in prachtige volzinnen ?
Dan past hier een waarschuwing, reeds.
Dan heeft verder lezen geen zin.

"Wil je blijven, oké
Het heeft toch geen enkele zin
Als je me maar niet ziet als het jochie met de rozen
Want dan stort je hele droomwereld in."
('Ben ik te min ?' - Armand)

Zin?

U had meer zin om op deze prachtige dag door de stad te slenteren, maar de zin die uw brein aan de zinnebeeldige zin van de dag verbond, geeft nu een vreemde rilling.

(U leest desondanks toch verder...)

Heel verstandig, want nu volgt er een zinvolle gedachte namelijk dat 'We pas ten volle kunnen leven, als we accepteren dat het leven zinloos en absurd is'.
(Een stelling van de filosoof Albert Camus)

Dit hier handelt over onzin. De zin van onzin. Het leren leven met het ongerijmde. En dat is zinnig, want onzin maakt gelukkig.

"Heeft U zin om met mij een kunstenaarsduo te vormen ?" vroeg ik laatst een echt getalenteerd iemand. Het antwoord was kort en beslist: "Nee."
(Hoe zinnig !)

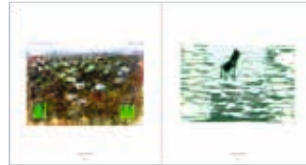
RS

HENK DE BONT
UIT ZEEBRIES 5 TUSSEN HOOP EN WANHOOP

BRUG BRÜCKE

Brug Brucke, een project van hogeDRUKgebied in samenwerking met Bochumer Kulturrat. Ca. 40 kunstenaars uit diverse landen werkten er aan mee. 120 pagina's dik.

**2 HIPPE GESCHENKBOEKJES
VOL BIZARRE ANSICHTKAARTEN**

**VOOR
DEEL
BON**

Het wildromantisch avontuur + ANSICHTKAARTEN UIT DEN VREEMDE

**samen
= € 25,--
los € 15,--
per stuk**

Te bestellen via
info@hogedrukgebied.com en
huizesnelzicht@planet.nl
(Arlette Boerlage & René Stoute)

BLAUWE LICHT Uitgeverij van hogeDRUKgebied

schmitz laat weten, een rotterdamse dichter met Een bundel van 170x240 mm, 216 Pagina's. Genaaid gebrocheerd in een softcover.

€ 25,00

maarten@heppie.nl

**WIL JE OOK
ADVERTEREN?
STUUR EEN MAIL
NAAR :
MAARTEN1948@
KPNMAIL.NL**

Verkrijgbaar via de webshop van hogedrukgebied.com.
'Geen Recept' is te koop in de boekhandel.

ZEEBRIES, een serie kleine boekjes om cadeau te doen of zelf te houden.
Verschijnt onregelmatig, formaat 12x17 cm, aantal pagina's varieert. €6,50 exclusief verzendkosten

COLOFON/COLOFON

Opklaringen verschijnt 4x per jaar 40 pagina's dik
in een oplage van 75 stuks.

Redactie Michiel Brink, Maarten Schmitz,
René Stoute
alias Heer Stoute - alias RS
Vormgeving Maarten Schmitz -
alias mr_machzant - alias MS
Druk Drukzo

Abonnementen:
Digitaal € 10,00 per jaar
In druk € 40,00 per jaar
inclusief verzendkosten.
Los nummer € 7,50
exclusief verzendkosten

**hoge
druk
gebied.**

Postadres:
Charloisse Hoofd 89b
3087CA Rotterdam
hogedrukgebied@gmail.com

Banksy
Warhol
Haring
Kusama
Basquiat
Hirst
Digital Art
& More!

Modern & Contemporary Art Museum
MUSEUMPLEIN
AMSTERDAM / OPEN DAILY

Foto achterzijde uit Zeebries 'Straattaal', MS

hoge

gebied.

druk

een
uitgave
van

BLAAUWE LUCHT

04/2025

€ 7,50